

INFORME

**Sobre el marc jurídic dels mercats d'intercanvi
i dels mercats de segona mà com a eina en la
política de prevenció de residus**

Competències i responsabilitats municipals

**Grup de Treball sobre Consum responsable local
i Prevenció de Residus**

**Diputació
Barcelona**

Aquest INFORME “Sobre el marc jurídic dels mercats d’intercanvi i dels mercats de segona mà com a eina en la política de prevenció de residus - Competències i responsabilitats municipals” ha estat elaborat a proposta del Grup de treball de Consum responsable local i Prevenció de Residus de la Xarxa de Ciutats i Pobles cap a la Sostenibilitat.

Redacció:

Serveis Jurídics de l’Àrea de Presidència de la Diputació de Barcelona

Coordinació:

Secretaria Tècnica de la Xarxa de Ciutats i Pobles cap a la Sostenibilitat

Podeu trobar aquesta Guia municipal a la web de la Xarxa de Ciutats i Pobles cap a la Sostenibilitat: www.diba.cat/xarxasost (Materials elaborats per la Xarxa).

Barcelona, novembre del 2013

INFORME

ASSUMPTE: Sobre el marc jurídic dels mercats d'intercanvi i dels mercats de segona mà com a eina en la política de prevenció de residus. Competències i responsabilitats municipals.

ANTECEDENTS

En el marc del Grup de treball sobre *Consum responsable local i prevenció de residus*, creat des de la Gerència de Serveis de Medi Ambient de la Corporació, s'ha posat de manifest la proliferació en els darrers temps dels mercats d'intercanvi de productes i serveis i dels mercats de productes de segona mà. Solen ser organitzats, bé per un ajuntament o altres ens públics, bé per entitats privades o altres col·lectius més o menys organitzats, tenint com a denominador comú la utilització de l'espai públic.

Es constata el fet que aquests tipus de mercats poden tenir certa rellevància com a eina de la prevenció de residus, en tant que afavoreixen la reutilització de béns que d'altra manera haurien de ser objecte de tractament com a residus.

Des d'aquesta perspectiva, es qüestiona quina és la normativa a tenir en compte en la regulació de la matèria, i de forma més específica quines són les competències i les responsabilitats dels ajuntaments en la implementació i el funcionament dels esmentats mercats.

FONAMENTS JURÍDICS

I. La prevenció en la legislació de residus

a) La Directiva 2008/98/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 5 d'abril de 2006, relativa als residus

En aquesta matèria constitueix la norma fonamental la Directiva 2008/98/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 5 d'abril de 2006, relativa als residus, en tant que estableix el marc legislatiu per a la manipulació de residus en la Comunitat. Com ressenya en el *Considerando* sisè, el primer objectiu de qualsevol política en tema de residus ha de ser reduir al mínim els efectes negatius de la seva generació i la seva gestió per a la salut humana i el medi ambient, preferint-se la reutilització i el reciclat de material a la seva valorització energètica.

Defineix el terme *residu* com qualsevol substància o objecte del qual llur posseïdor es desprèn o tingui la intenció o l'obligació de desprendre-se'n. Per tant, es tracta d'un concepte ampli.

La Directiva incideix en la idea d'anar transformant la Unió Europea (UE) en allò que denomina "*societat de reciclat*", que tracti d'evitar la generació de residus i que utilitzi els residus com un recurs. En aquest sentit, estableix un mandat als Estats membres perquè preparin programes de prevenció, concentrant-se en els impactes mediambientals clau i tenint en compte el cicle de vida complet de productes i materials.

Una de les manifestacions de la prevenció, entesa com a conjunt de mesures adoptades abans que un producte es converteixi en residu, és la reutilització, que ve definida per l'article 3.13) de la Directiva com qualsevol operació mitjançant la qual productes o components que no siguin residus s'utilitzen novament amb la mateixa finalitat per a la què van ser concebuts. A més, el concepte no perd el seu significat pel fet que el producte requereixi, abans de poder ser reutilitzat, determinades operacions de comprovació, neteja o reparació, que és allò que la Directiva anomena "*preparació per a la reutilització*" [art. 3.16)].

Així doncs, veiem que els conceptes de *prevenció*, *reutilització* i *reciclat* estan presents d'una manera molt significativa en la normativa comunitària de residus.

b) *La Llei 22/2011, de 28 de juliol, de residus i sòls contaminats*

Per la seva banda, l'Estat espanyol ha transposat la Directiva 2008/98/CE (i els seus principis inspiradors) mitjançant la Llei 22/2011, de 28 de juliol, de residus i sòls contaminats (en endavant LRSC), l'Exposició de motius de la qual ja destaca que la nova Llei promou la implantació de mesures de prevenció (en la seva fase de generació), la reutilització i el reciclat de residus.

La Llei distingeix entre *residu domèstic, comercial i industrial*. Distinció rellevant a efectes de l'objecte d'aquest informe, en el qual interessa sobretot allò relatiu als residus domèstics, que seran els que majoritàriament estaran presents en els mercats d'intercanvi i en els de segona mà. Vénen definits com els generats en les llars com a conseqüència de les activitats domèstiques, i també els similars a aquells generats en serveis o indústries. Precisa, a més, que s'han d'incloure en aquesta categoria els aparells elèctrics i electrònics, roba, piles, acumuladors, mobles i altres estris [art. 3.b)].

I defineix la *prevenció* com el conjunt de mesures adoptades en la fase de concepció i disseny, de producció, de distribució i de consum d'una substància, material o producte, per reduir, entre d'altres coses, la quantitat de residu, inclusivament mitjançant la reutilització dels productes o l'allargament de la vida útil dels productes.

D'altra banda, resulta especialment rellevant el seu Títol II, dedicat als instruments de la política de residus. Seguint les línies marcades per la Directiva marc, es recullen com a instruments de planificació els programes de prevenció, i es possibilita a les entitats locals perquè els realitzin (per separat o de forma conjunta entre ells), bé de forma integrada amb els programes de gestió de residus o amb els programes de política ambiental, o bé com a programes separats.

És més, la prevenció és la primera acció o operació en ordre de prioritat a aplicar per les administracions competents en el desenvolupament de la política de residus (és l'anomenada *jerarquia de residus*; per darrera de la prevenció se situen en ordre de prioritat: la preparació per la reutilització, el reciclat, altre tipus de valorització i l'eliminació).

En concret, l'art. 12.5.c) LRSC conté una relació de competències que corresponen als ens locals, entre les quals es troba la d'elaborar programes de prevenció. Inclusivament, l'art. 15 preveu un mandat específic a les administracions públiques per establir programes de prevenció "*abans del*

12 de desembre de 2013”, amb l’objectiu de reduir la quantitat de residus generats i d’aconseguir la “*reducció del pes dels residus produïts en 2020 en un 10% respecte dels generats en 2010*”.

Tanmateix, no s’acaben aquí les mesures i instruments que la Llei preveu per fomentar la prevenció, ja que disposa que les autoritats competents hi podran establir mesures econòmiques, financeres i fiscals (art. 16.1 LRSC). Fins i tot, l’apartat 2. d’aquest precepte imposa a les administracions públiques l’obligació de promoure, en el marc de contractació de les compres públiques, l’ús de productes reutilitzables i de materials fàcilment reciclables.

Finalment, cal destacar que la LRSC conté un Annex IV, sota la rúbrica *Exemples de mesures de prevenció de residus previstes en l’article 15*, estructurat en dos blocs: el de mesures que poden afectar a les *condicions marc* de la generació de residus, i el de mesures que poden afectar a la fase de disseny, producció i distribució. Dins d’aquest segon bloc –que és el que ara més interessa-, hi ha una llista de fins a 21 mesures, entenent-se que no es tracta d’una llista de *numerus clausus*, sinó que són, com diu el títol de l’annex, exemples, i per tant hi caben altres mesures que compleixin els objectius esmentats.

Doncs bé, a la llum de la normativa exposada, està clar que, si la finalitat dels mercats d’intercanvi i dels mercats de segona mà és reduir els residus generats mitjançant la reutilització o la perllongació de la vida útil dels productes, els ajuntaments (i en el seu cas la resta d’ens locals) són competents per a llur organització o promoció, constituint-se en una eina en mans de les administracions per aconseguir aquella finalitat.

La qüestió és si, a més del seu encaix en la normativa de residus, cal tenir en compte altres àmbits normatius sectorials. Tot i que, pel que sembla deduir-se de la informació i documentació obtinguda per a la realització d’aquest informe, en ocasions es parla de mercats d’intercanvi i de mercats de segona mà d’una manera unívoca, com si fossin una mateixa categoria, entenem que han de ser objecte d’estudi separat, perquè, com es veurà seguidament, poden tenir en ocasions una regulació diferent.

II. Els mercats d’intercanvi: la finalitat essencial és la reutilització dels productes

Ja fa anys que es va celebrar a Catalunya el primer mercat d’intercanvi i avui és una pràctica que cada dia agafa més força. Les notes característiques més destacades són:

- No s'accepten diners, ja que la compravenda ha estat substituïda pel troc;
- Qualsevol persona pot participar-hi, duent allò que ja no utilitza ni pensa fer servir més i bescanviar-ho per altres béns o serveis que altres ofereixin;
- Solen ser experiències puntuals, coincident amb alguna festa o celebració, tot i que en alguns casos es va repetint com a activitat i s'ha convertit en quelcom periòdic;
- Són organitzats per l'ajuntament corresponent, o bé per entitats privades (cooperatives de consum, per exemple) que poden o no sol·licitar el suport logístic dels serveis municipals (taules, cadires, ...);
- Les seves finalitats són, en essència, la de promoure un consum responsable, reflexionar sobre el sentit de l'economia i el valor de la reutilització com a benefici ambiental.

Ja hem vist que l'ajuntament té competència per establir programes de prevenció de residus i que els mercats d'intercanvi són una mesura que no deixa de ser una eina precisament tendent a aquella finalitat. Ara bé, a l'hora d'organitzar el mercat i partint de que se celebrarà en un espai públic, cal tenir en compte unes altres implicacions normatives, que es poden glossar de la manera següent:

a) Autorització per l'ocupació del domini públic

L'exercici de l'activitat d'intercanvi en un espai públic comporta l'ocupació directa o immediata d'una porció del domini públic per part dels participants, cosa que resta subjecte a l'atorgament d'una llicència o autorització d'ocupació temporal. Aquests tipus d'autoritzacions poden ser gratuïtes, atorgar-se amb contraprestació o amb condicions, o estar subjectes a la taxa per a utilització privativa de béns de domini públic (article 92.5 de la Llei 33/2003, de 3 novembre, del patrimoni de les Administracions Públiques).

En el cas que els sol·licitants siguin més d'un i, a més, es trobi limitat el nombre de llicències a atorgar, s'han de tenir en compte els principis d'objectivitat, publicitat i concurrència (article 57.3 del Reglament de patrimoni dels ens locals de Catalunya, aprovat pel Decret 336/1988, de 17 d'octubre –en endavant RPEL-). És allò que succeeix en el mercat d'intercanvi, on l'espai i el número de participants serà limitat, de manera que l'ajuntament respectiu haurà d'aprovar i publicar unes bases o condicions que regeixin el procés d'inscripció i adjudicació de les parades, i que recullin a més les normes de funcionament del mercat. El procés serà públic i els criteris d'adjudicació hauran de ser clars, senzills, objectius i no discriminatoris (per exemple, l'ordre

d'inscripció dels sol·licitants), el que vol dir que no podrà establir-se com a criteri d'adjudicació de l'autorització el fet de residir en el municipi de que es tracti¹.

b) Sobre la vigilància i inspecció durant la celebració del mercat

L'ajuntament que autoritzi el mercat d'intercanvi ha de vigilar i garantir que els participants compleixin les condicions de l'autorització i les normes de funcionament. Té la facultat, en cas d'infracció, d'intervenir els productes exhibits, sense perjudici de les sancions que correspongui imposar en virtut del règim sancionador previst en el reglament (si és que l'ajuntament té reglament específic sobre la matèria) o el previst en la llei.

La funció inspectora podrà ser a càrrec del personal municipal habilitat o a càrrec de la policia local.

III. Els mercats de segona mà: quelcom més que un mitjà de reutilització de residus, doncs també hi ha un component econòmic i l'obtenció d'uns guanys

A) Notes característiques

Els mercats de segona mà, que, a l'igual que els mercats d'intercanvi, han proliferat en els darrers anys, es caracteritzen per les notes següents:

- Poden ser de caràcter puntual, però també n'hi ha de periòdics (mensual, generalment);
- Solen estar dirigits a particulars, no tant a professionals de la venda (comerciants), a vegades inclusivament hi ha exclusió expressa de la “venda professional”, i s'intenta garantir la màxima rotació en els participants. Tanmateix, també hi ha mercats de segona mà on s'admeten els “petits professionals”;

¹ Es destaca aquesta nota perquè no són poques les normes de funcionament, reglaments, recomanacions o anuncis en llocs web convocant mercats d'intercanvi per part dels diferents ajuntaments -i que han estat consultats per realitzar aquest informe-, que estableixen el criteri de la residència en el municipi com a decisiu a l'hora de limitar les autoritzacions, és a dir, que prioritzen els residents en cas de que les sol·licituds superi el nombre d'autoritzacions previstes. Aquest criteri és contrari als principis de lliure concurrència i objectivitat que inspiren l'atorgament de llicències d'ocupació de la via pública.

- La finalitat és, d'una banda, la creació d'un espai relacional, interactiu, lúdic, de conscienciació mediambiental i de reutilització de productes, però, d'altra banda, també hi concorre el component merament econòmic del lucre, en el sentit que es ven un producte per tal d'obtenir uns diners, component que no està present en els mercats de troc, i això, si a més es repeteix amb certa periodicitat, s'apropa bastant a una activitat eminentment comercial realitzada per comerciants com és la venda no sedentària.

Com ja s'ha dit, té encaix com a mesura en la política de prevenció de residus i, per tant, des d'aquest punt de vista l'ajuntament té la competència per adoptar-la. Ara bé, vendre productes de segona mà no deixa de significar posar a disposició del mercat interior béns, productes, mercaderies o determinats serveis, i en aquest sentit s'apropa a la definició *d'activitat comercial* establerta per l'article 2 del Decret legislatiu 1/1993, de 9 de març, sobre comerç interior de Catalunya (LCICat), amb la diferència, si més no a priori, que la venda no es realitzaria per comerciants, entenent per comerciant a qui s'hi dedica habitualment², sinó per altres particulars.

No seria nota diferenciadora respecte de l'activitat comercial, per contra, el fet que els mercats de segona mà se celebrin de forma esporàdica, o només amb ocasió de festes o esdeveniments populars, doncs la LCICat considera que fins i tot és venda no sedentària (en mercats ocasionals) aquella que s'autoritza en mercats esporàdics que es realitzen amb motiu de festes o esdeveniments populars [art. 13.2.c)].

Tanmateix, tot i la similitud amb la figura de la venda no sedentària, el tret diferenciador que suposa la condició de no comerciant del particular que sol·liciti l'autorització permet que el mercat de segona mà pugui tenir una regulació pròpia i diferenciada. Ara bé, aquesta condició de no comerciant no acaba de ser congruent amb aquells mercats que siguin de celebració periòdica (no són pocs els que se celebren un dia concret de cada mes), doncs si algú té una parada un cop al mes en un determinat municipi, i a més hi ha la possibilitat que en tingui una altra en altre municipi, es donaria el requisit de l'*habitualitat* i per tant se l'hauria de considerar comerciant.

En qualsevol cas, en la seva regulació necessàriament haurem de transposar alguns dels principis i previsions de la normativa de comerç (particularment de la venda no sedentària), així com de la

² L'article 1.1r del Codi de comerç estableix que són comerciants (als efectes del propi Codi de comerç) aquells que, tenint la capacitat legal per exercir el comerç, s'hi dediquen habitualment.

legislació de consum, amb major o menor intensitat en funció del caràcter més habitual o esporàdic de l'activitat.

B) Aspectes a tenir en compte en la seva regulació

B.1. Autorització per l'ocupació del domini públic

Resulta plenament aplicable el que s'ha exposat anteriorment amb ocasió del mercat d'intercanvi. Així, l'ocupació del domini públic per part dels participants resta subjecte a l'atorgament d'una llicència o autorització d'ocupació temporal, i com sigui que l'espai i el nombre de participants serà igualment limitat, l'ajuntament respectiu haurà d'aprovar i publicar unes bases o condicions que regeixin el procés d'inscripció i adjudicació de les parades, i que recullin a més les normes de funcionament del mercat. El procés serà públic i els criteris d'adjudicació hauran de ser clars, senzills, objectius i no discriminatoris, no podrà establir-se com a criteri d'adjudicació de l'autorització el fet de residir en el municipi de que es tracti.

Serà en aquestes bases o condicions on es podrà establir que no poden ser beneficiaris de l'autorització totes aquelles persones físiques o jurídiques que ja siguin titulars d'una autorització de venda no sedentària, si el que es vol es mantenir el caire *"no professional"* del mercat³.

B.2. Sobre la vigilància i inspecció durant la celebració del mercat

Igualment és aquí aplicable el que s'ha dit respecte del mercat d'intercanvi. L'ajuntament ha de vigilar i garantir que els participants compleixin les condicions de l'autorització.

B.3. Disposicions de la normativa de comerç aplicables

Com s'ha avançat anteriorment, el fet de posar a disposició del mercat interior béns o productes de segona mà a canvi d'un preu, pot comportar un seguit d'implicacions des de la perspectiva de comerç. Les dites implicacions seran majors quant més s'apropi l'activitat a una activitat comercial, i menors o quasi nul·les si realment és quelcom esporàdic, rotatori, dirigit a qualsevol ciutadà i on es posa l'accent en la reutilització de residus.

³ S'hi podria incorporar com a requisit dels participants l'obligació de presentar una declaració responsable indicant que no tenen la condició de comerciants ni són titulars de cap autorització de venda no sedentària.

Així, si el mercat es dirigeix als ciutadans perquè un dia determinat, amb ocasió o no d'una festivitat o esdeveniment concret, puguin vendre a un preu baix productes o estris domèstics que ja no utilitzen, entenem que no hi haurà obligació de donar-se d'alta en el cens d'obligats tributaris, doncs no es pot dir que realitzin actes amb transcendència tributària, de la mateixa manera que queda molt matisada l'obligació relativa a reunir les condicions exigides per la reglamentació específica de cada producte. Tampoc sembla exigible l'aplicació estricta de les normes al voltant dels requisits administratius dels preus⁴, com tampoc allò relatiu a l'expedició d'un tiquet de compra.

Si, per contra, es converteix en un mercat de celebració periòdica i no es garanteix degudament la rotació, o s'hi dona entrada a "*petits professionals*", estariem davant d'una activitat comercial i per tant no hi hauria cap diferència amb la venda no sedentària.

Serà, en conseqüència, cada ajuntament qui haurà d'adoptar les mesures organitzatives per tal de garantir que el participant sigui realment un veí qualsevol (del seu municipi o d'un altre) i no un comerciant, i que la participació sigui rotatòria perquè no sempre siguin els mateixos. Per exemple, es podria implementar un *registre de venedors no comerciants de segona mà*, a mode del registre de comerciants ambulants previst en la normativa de venda no sedentària, a fi de tenir un control sobre les persones que ja hagin participat en anteriors edicions del mercat de segona mà corresponent, ja sigui en el propi municipi o en un altre⁵.

B.4. Disposicions de la normativa de consum aplicables

B.4.1. Responsabilitat del venedor i drets del consumidor

Hi cap preguntar-se si la venda de productes de segona mà, ni que sigui de forma ocasional i per no comerciant, pot ser totalment aliena a la legislació en matèria de relacions de consum i sobre drets dels consumidors i dels usuaris. Sembla raonable que qui ven un producte de segona mà, ha de tenir un cert grau de responsabilitat enfront de qui el compra. Ara bé, també sembla

⁴ La normativa de comerç obliga a indicar la tarifa o preu del producte de manera inequívoca, fàcilment identificable i clarament llegible.

⁵ Seria, a més, una manera de donar compliment al mandat contingut en la Disposició addicional primera de la Llei 17/2009, de 23 de novembre, sobre el lliure accés a les activitats de serveis i llur exercici, quan estableix que "*Las Administraciones Públicas dispondrán de un sistema electrónico de intercambio de información entre ellas y con las de los demás Estados miembros que garantice el cumplimiento de las obligaciones establecidas en esta Ley.*"

raonable modular aquella responsabilitat si estem parlant essencialment de venda de productes domèstics usats.

En aquest sentit, interessa portar a col·lació el Text refós de la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris i altres lleis complementàries, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2007, de 16 de novembre (en endavant LDCU), l'article 123.1 del qual introdueix un criteri de modulació en matèria de responsabilitat del venedor quan es tracta de productes de segona mà, en tant que el venedor i el consumidor poden pactar un termini menor respecte de les anomenades *faltes de conformitat*⁶.

Traslladat aquest principi al cas del mercat de segona mà, significa que l'autorització que atorgui l'ajuntament haurà de preveure l'obligació del venedor que el producte estigui en bon estat, és a dir, en estat de ser utilitzat per a la seva pròpia finalitat, i que el grau de responsabilitat del venedor haurà de ser proporcional a la naturalesa del producte. En consonància amb això, també s'ha d'establir l'obligació del venedor de donar al consumidor una informació veraç i real sobre l'estat del producte.

Finalment, cal recordar que, de forma anàloga a allò que dèiem respecte de les normes de comerç, com més s'apropi la venda de productes de segona mà a una activitat comercial més intensa haurà de ser l'aplicació de les normes en matèria de consum (responsabilitat del venedor i drets de les persones consumidores)⁷.

B.4.2. Competències en inspecció i control de mercat

L'article 321.2.2 del CcoCat. atribueix als ens locals la funció d'inspecció per la comprovació i el control en llur àmbit territorial dels béns i serveis d'ús comú, ordinari o generalitzat, del compliment

⁶ Art. 123.1 "El vendedor responde de las faltas de conformidad que se manifiesten en un plazo de dos años desde la entrega. En los productos de segunda mano, el vendedor y el consumidor y usuario podrán pactar un plazo menor, que no podrá ser inferior a un año desde la entrega.

Salvo prueba en contrario, se presumirá que las faltas de conformidad que se manifiesten en los seis meses posteriores a la entrega del producto, sea éste nuevo o de segunda mano, ya existían cuando la cosa se entregó, excepto cuando esta presunción sea incompatible con la naturaleza del producto o la índole de la falta de conformidad".

⁷ En aquest sentit, caldrà tenir en compte les disposicions generals sobre garanties de productes de consum que preveuen els articles 114 a 117 de la LDCU, així com a les relatives a la responsabilitat del venedor i l'exercici de drets pels consumidors (art. 118 a 124 LDCU). Com també, les disposicions generals sobre drets de les persones consumidores recollides en l'article 311 de la Llei 22/2010, de 20 de juliol, del Codi de comerç de Catalunya (CcoCat.), i també les relatives als requisits de les relacions de consum (art. 211 CcoCat.).

dels requisits generals dels establiments i de la seguretat dels productes, així com en l'adopció de mesures cautelars.

Precepte que es complementa amb l'article 323.4 CcoCat., que faculta les administracions locals per adoptar mesures cautelars i definitives si la situació de risc no acceptable per la salut i seguretat, o els interessos econòmics i socials i el dret a la informació de les persones consumidores, afecten a llur àmbit territorial. Les mesures cautelars a imposar estan previstes en l'article 323.1.2 CcoCat., que en conté un llistat (com ara, imposar condicions prèvies de venda per raons de seguretat, immobilitzar, retirar o destruir productes, suspendre l'activitat), el qual es tanca amb una clàusula genèrica en permetre l'adopció de *"qualsevol altra mesura ajustada a la legalitat que sigui necessària per protegir les persones consumidores d'un risc"*.

D'acord amb l'exposat, podem arribar a les següents:

CONCLUSIONS

Primera. L'organització i promoció de mercats d'intercanvi i de mercats de segona mà per part dels ajuntaments, amb la finalitat de reduir els residus generats mitjançant la reutilització dels béns o productes i la perllongació de la seva vida útil, té cabuda en la normativa en matèria de residus com a una mesura de prevenció de residus.

Segona. Quant als mercats d'intercanvi, atès que el número d'autoritzacions és limitat per raó de l'espai públic on es duen a terme, l'ajuntament respectiu haurà d'aprovar i publicar unes bases o condicions que en regeixin el procés d'inscripció i adjudicació, i que recullin alhora les normes de funcionament del mercat i el conjunt d'obligacions que assumeixen els participants. El procés serà públic i els criteris d'adjudicació hauran de ser clars, senzills, objectius i no discriminatoris.

L'ajuntament ha de vigilar i garantir que els participants compleixin les condicions de l'autorització i les normes de funcionament, i té la facultat fins i tot d'intervenir els productes exhibits en cas d'infracció, sense perjudici de la potestat sancionadora.

Tercera. Pel que fa als mercats de segona mà, cal realitzar la diferenciació següent:

- Si van dirigits a que qualsevol ciutadà o particular pugui vendre productes o estris essencialment domèstics; i se celebren amb caràcter ocasional o esporàdic o que, tenint certa periodicitat, resta garantida la rotació dels participants i l'exclusió de comerciants, el règim és el mateix que els mercats d'intercanvi (procés d'adjudicació en règim de concurrència), si bé s'hauran de tenir en compte certs principis de la normativa de comerç i de consum en funció de la naturalesa del producte venut.
- Si van dirigits, no només als particulars sinó també als comerciants, i amb independència que se celebrin ocasionalment o amb una determinada periodicitat, el règim ha de ser el de la venda no sedentària en tractar-se d'una activitat comercial, de manera que li resulten aplicables les normes d'aquella modalitat de comerç i la resta de normes en matèria de comerç i de consum i defensa dels drets dels consumidors.

En qualsevol cas, l'ajuntament ha de vigilar i garantir que els participants compleixin les condicions de l'autorització (competències d'inspecció i control), i té la facultat per adoptar mesures cautelars i definitives si hi ha una situació de risc no acceptable per la salut i seguretat, o si resten afectats els interessos econòmics i socials i el dret a la informació de les persones consumidores.

Barcelona, 25 d'octubre de 2013

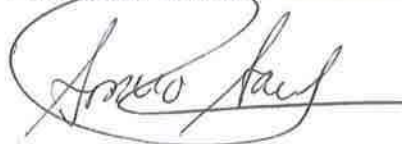
El lletrat coordinador

Juan Carlos Velasco Parra

Vist i plau.

La cap del Servei d'Assessoria Jurídica

Susana Sánchez Pérez

**Diputació
Barcelona**
xarxa de municipis
Àrea de Presidència
Servei d'Assessoria Jurídica